

De Watermaalse baardkriel

door Jeroen Muys

Dit eerder kleine Belgische ras gekenmerkt door zijn grote levendige ogen is een streling voor het oog. Het kleine kuifje bezorgt het een charmant kopje. Het kammetje is heel rastypisch. Helaas worden er zoveel verschillende types in de tentoonstellingskooien gebracht en worden er af en toe verschillende types bekroond al naar gelang de keurmeester zijn voorkeur. Niet eens zolang geleden schreef J. Sleenckx in de schoot van de toenmalige SBHD een artikel omtrent het type bij dit ras. Bepaalde beoordelingen tijdens het toen voorafgaande tentoonstellingsseizoen en een toenemende verwijdering tussen de Belgische en Nederlandse kijk op dit ras waren de directe aanleiding tot dat artikel in 1996. Tijdens de daaropvolgende jaren bleken er nog steeds erg weinig typische rasdiertjes in de tentoonstellingskooien te zitten op onze Belgische shows. De laatste twee tentoonstellingsseizoenen stemden me dan ook gelukkig bij het zien van meerdere typische diertjes en dit in verschillende kleurslagen. De Watermaalse baardjes zijn er dus sterk op vooruit gegaan.

Terugblik

In het begin van de vorige eeuw is dit ras ontstaan in de fokkerij "Les Fougères" te Watermaal. De eigenaar van deze fokkerij, Antoine Dresse, heeft dit mooie ras weten te creëren, maar heeft helaas nooit iets van zijn geheimen omtrent de creatie prijsgegeven. Ook zijn zoon Oscar Dresse heeft nooit iets verteld of neergepend omtrent het ontstaan. Het is wel nagenoeg zeker dat de Antwerpse baardkriel een belangrijke rol heeft gespeeld. Voor de andere inbreng is het enkel gissen. Volgens W. Collier werd het ras in 1922 voor het eerst geshowd door Oscar Dresse op een tentoonstelling te Watermaal. Het daaropvolgende jaar werden er meerdere typische diertjes van 10 tot 12 maart geëxposeerd te Brussel. In datzelfde jaar verscheen dit ras op de grotere Belgische shows en zelfs toen reeds in Frankrijk. Tijdens de daaropvolgende jaren kende het ras nooit de verspreiding van de andere Belgische baardkrielen zoals de Antwerpse en Ukkelse baardkriel. Het zou zelfs lange tijd een eerder lokaal ras gebleven zijn.

De eerste exemplaren waren volgens W. Collier wit, daarna kwamen er gouden (patrijs ?), zwarte en zwartwitgeparelde. Na 1935 zijn er meerdere kleurslagen bijgekomen, zodat er nu zelfs 30 verschillende kleurslagen erkend zijn bij dit ras. Rond 1970 schreven Willems en Brandt dat er na een bepaalde verslapping, het ras opnieuw zeer goed vertegenwoordigd was op de Belgische tentoonstellingen zowel in aantal als in kwaliteit. Deze vooruitgang moet dan echter tijdelijk geweest zijn want de herinneringen van Jean Pierre Muys wijzen op een eerder matige tot slechte kwaliteit bij dit ras tijdens de jaren zeventig, ook het aantal dieren op de shows was niet noemenswaardig groot. Ook Sleenckx schreef in het boek "Watermaalse baardjes", daterend uit 1985, dat de kwaliteit pas de laatste jaren sterk was gestegen en dat het enkele jaren daarvoor erg moeilijk was om dergelijke fokdieren te bemachtigen. In dit boekje wordt er ook vermeld dat de inbreng van Antwerpse baardjes een goede invloed heeft gehad. De kwaliteit zou toen zinderogen de hoogte zijn ingegaan, waardoor er meerdere typische diertjes te zien waren met vooral een betere vitaliteit. Er zou in het begin van de jaren tachtig een stijgende belangstelling geweest zijn voor de Watermaalse baardjes. Tijdens de voorbije jaren bleef dit ras nog steeds minder populair dan de Antwerpse baardkriel, meer zelfs, er is terug een periode geweest waarin de belangstelling voor de Watermaalse baardjes wat aan de lage kant was. De laatste jaren lijkt de belangstelling terug wat te stijgen. Ze worden echter nog steeds slechts door enkele fokkers geshowd, waardoor het vaak om dezelfde dieren gaat die we momenteel op onze Belgische shows te zien krijgen.

Het type en voorkomen

Het type zou men kunnen omschrijven als het geheel van talrijke onderdelen. Je neemt als het ware afstand van het dier, bekijkt geen enkel afzonderlijk stuk en je vraagt je af in hoeverre het gecreëerde beeld overeenkomt met het standaardideaal, sommige tekeningen of aquarellen, voornamelijk gemaakt door R. Delin. De weinige tekeningen en schilderijen van Watermaalse baardjes die we kennen geven ons echter een idee over de verscheidenheid aan wensen omtrent hun type. Ook keurmeesters durven wel eens verschillen van mening als het over het type bij de Watermaalse baardkriel gaat. Gemakkelijkhalve wordt er wel eens gezegd dat ze een beetje lijken op hun broertjes de Antwerpse baardkrielen. Daarbij dienen ze dan in nagenoeg alle onderdelen net iets minder te zijn dan de Antwerpse, maar dat blijft erg vaag en kan leiden tot allerlei fok- en keurrichtingen.

Dit ras bezit een geheel eigen type dat sterk afwijkt van het normale landhoentype. Net zoals bij de andere baardkrielen is er een asymmetrische bouw waar te nemen. Het grootste gedeelte van het lichaam dient zich voor hun pootjes te bevinden. Het belangrijkste verschil tussen de Antwerpse en de Watermaalse baard is dat laatstgenoemde veel slanker oogt. Sleenckx schreef destijds dat de rug bij een haan ongeveer 4 cm lang moet zijn en bij een hen 6 cm. Wanneer men de dieren van opzij bekijkt moet er een duidelijk vloeiende overgang zijn tussen rug en staart. De overgang kan je vergelijken met een gespreide U. De rug moet bij voorkeur naar achter aflopend zijn. De staart vormt bij de haan een stompe hoek met de ruglijn. De nauwelijks middellange staartstuurveren zijn iets gespreid, maar dekken elkaar goed af. De grote sikkels dienen sabelvormig te zijn en komen iets voorbij de staartstuurveren. Bij de hen wordt de staart onder een hoek van 40 graden gedragen. De staart is zeer weinig geopend.

In zijaanzicht zou de staart driehoekig van vorm moeten zijn met een afgeronde top. De breedte van de staart zou ongeveer gelijk moeten zijn aan twee staartstuurveren. Persoonlijk vind ik de staartdracht één van de meest typische raseigenschappen. Het betreft een kenmerk waarop keurmeesters streng mogen zijn.

Over hoe de borst moet worden gedragen is er wat onenigheid. Persoonlijk ben ik van mening dat alle baardkrielen hun uitzonderlijke type te danken hebben aan het iets achteruit houden van hun kop. Daarmee gaat vaak een iets duidelijker borst gepaard. Dat de Watermaalse baardkrielen geen zo'n uitgesproken, hoog gedragen borst moeten laten zien zoals de Antwerpse baardjes zal wel voor iedereen duidelijk zijn, maar iets naar voren en toch enigszins gerond lijkt mij toch noodzakelijk om hun rasadel wat extra in de verf te zetten. Het is wel zo dat die ronding pas goed te zien is als ze hun kopje wat achterwaarts houden tijdens een moment van pronken. Bij een eerder gewone stand ben ik het volledig eens dat de borst bij een Watermaalse niet ver naar voren mag komen. Het lijkt mij niet evident om van een kleine, sierlijke, fiere en opgerichte kriel te spreken wanneer er niet wat borst bij te pas komt.

De vleugels worden bij de haan schuin naar beneden gericht.

Dit is verschillend t.o.v. de vleugeldracht bij de Antwerpse baard waarbij deze bijna verticaal wordt verwacht. De Watermaalse baardhennen kunnen hun vleugels nog iets hoger dragen. Uitzonderlijk is de, in verhouding tot het lichaam, grote vleugel die bij de hennetjes een stukje voorbij het lichaam uitsteekt. De Watermaalse baard dient even laag gesteld te zijn als de Antwerpse baard. Laatstgenoemde draagt zijn vleugels wat lager en is in zijn totaliteit een stuk compacter en meer gedrongen dan de Watermaalse baard. Daardoor lijkt hij lager gesteld te zijn, wat eigenlijk veeleer gezichtsbedrog is. In vergelijking met de Antwerpse baardjes accentueren de iets langere rug, de iets kleinere gestalte, het wat hoger dragen van de vleugels en de minder uitgesproken borst hun slankheid.

Naast deze kenmerken die vooral het silhouet van het dier bepalen, wordt dit ras gekenmerkt door zijn typische kop. De naam zegt het reeds, de Watermaalse baard moet voorzien zijn van een weelderige, driedelige baard. Bij vele dieren zien we eerder een kleine baard, die niet steeds de gewenste driedelige vorm laat zien. Deze vorm wordt veroorzaakt door horizontaal naar achter groeiende bakkebaarden, terwijl er vooraan veren neerwaarts gericht zijn. Bij ouder wordende dieren neemt de baard echter toe.

Naast de baard springt meteen de aanwezigheid van een kuif in het oog. Bij de haan gaat het om een eerder smalle, lange kuif die naar achteren is gericht. De kuif mag geplaatst zijn op een vetkussen. Bij de hen is de kuif eveneens achterwaarts gericht, maar hier is ze iets voller dan bij de haan en wegens de verschillende veervorm krijgt men een eerder bolvormig uitzicht. Erg belangrijk is dat de kuif niet breder wordt dan de schedel en dat het zicht van het dier zeker niet wordt belemmerd. Vaak zien we kuiven die te breed zijn dit zowel bij hanen als bij hennen. Let hierbij op tijdens het fokken ! Volgens mij zouden sommige keurmeesters op dit raskenmerk iets strenger mogen zijn. Er worden nog te vaak dieren met een veel te grote of te brede kuif bekroond. De grootte van de kuif kan je wellicht nooit helemaal vastleggen in een stam, maar door een goede selectie bij de fokdieren kan je ervoor zorgen dat het merendeel van de nakomelingen een aanvaardbare kuif bezit.

Deze prachtige jonge, witcitroenkwartel hen van Jean Pierre Muys laat een prachtige overgang tussen nek, rug en staart zien. Haar smalle staart is erg typisch voor het ras. Op deze foto laat ze iets te veel borst zien en ze mocht ook iets hoger gesteld zijn.

Deze wit-zwartcolumbia haan van Noël De Rycke toont aan dat er ook erg typische diertjes aanwezig kunnen zijn bij de eerder zeldzame kleurslagen. Let vooral op de mooie staart- en vleugeldracht.

De raseigen kamvorm is een middelgrote rozekam die bijna zo breed als lang is. Het bovenzvlak is voorzien van fijne puntjes. De kam eindigt op drie kamdoorns, waarbij de middelste bij voorkeur iets langer is dan de buitenste twee. Dieren die slechts één of twee kamdoorns bezitten kunnen voor de fok gebruikt worden, maar het is toch aan te raden om dit zoveel mogelijk te vermijden. In vergelijking met de grootte van het dier zijn de ogen bij baardkrielen eerder groot en vooral levendig. De snavel is kort en lichtgebogen. Kinlellen zijn bij voorkeur onbestaand of toch minstens onzichtbaar door de baardontwikkeling.

De lange, brede halssieren van de haan vormen als het ware manen. Het halsbehang bedekt de schouders goed. De halskraag van de hen is iets minder ontwikkeld dan het halsbehang van de haan, doch ook hier worden er manen gevormd. Het spreekt voor zich dat de manen bij de Watermaalse baardjes iets minder uitgesproken zijn dan bij de Antwerpse baardkrielen, maar zogenaamde "flessennekjes" willen we liefst niet zien bij beide rassen. Meerjarige dieren vertonen meestal meer manen dan jonge dieren.

De kleurslagen

Indien we alle kleurslagen zouden beschrijven die de standaard toelaat bij de Watermaalse baardkriel, zou dit artikel te veel bladzijden in beslag nemen. Aan het merendeel van deze kleurslagen zou men trouwens een volledig artikel kunnen wijden. De standaard leert ons dat dit parmantige ras 30 erkende kleurslagen telt. Het spreekt voor zich dat daar heel wat sporadisch of niet voorkomende kleurslagen bij zijn. Persoonlijk zag ik de volgende kleurslagen nooit eerder bij dit ras : buff, rood, zilverpatrijs, wit blauwcolumbia, buff blauwcolumbia en geelzwartstaart. De gepaarde Watermaalse baardjes zijn ook eerder een zeldzaamheid, hoewel ze erg mooi kunnen zijn. Tot op heden zijn de bonte variëteiten nog steeds in de Belgische standaard opgenomen, terwijl er

zelden of nooit dergelijke dieren geshowd worden. Nadat Noël De Rycke een aantal jaren terug de patrijs Watermaalse baardjes creëerde en vervolgens exposeerde is hun aantal op het merendeel van de shows sterk gedaald tot zelfs onbestaande. De kleurslag koekoek is bij dit ras ook bijna niet te zien op onze nationale shows. De 'columbia' kleurslagen laten vaak iets minder getypeerde dieren zien. Dit jaar konden bezoekers op verschillende tentoonstellingen genieten van de prachtige kleur bij sommige wit zwartcolumbia dieren van Noël De Rycke. De geshowde buff zwartcolumbia's zijn dan volgens mij terug voor verbetering vatbaar dit zowel wat kleur en tekening, als type betreft. De kleurslagen duizendkleur, isabelporselein en okerwitporselein zijn ook erkende kleurslagen, maar komen zelden of nooit op Belgische shows. De voornaamste kleurslagen bij de Watermaalse baardkriel zijn dan ook een aantal effen kleurslagen en de 'kwartel' kleurslagen.

Bij de effen kleurslagen zien we vooral goede exemplaren bij de witte, zwarte en in iets mindere mate bij de blauwe. Zo weet Noël De Rycke reeds jarenlang witte Watermaalse baardjes te showen die een mooi type laten zien. Vooral dit jaar en vorig jaar wisten sommige van zijn hennen mij echt te bekoren. De laatste jaren verschijnen er ook regelmatig goede zwarte dieren in de kooien. De voornaamste fokkers van deze variëteit zijn Freddy Michiels en Alexander Rillaerts. Laatstgenoemde is een jonge liefhebber die zich hopelijk nog veel jaren over dit ras zal blijven ontfermen. De blauwe Watermaalse die we in ons land te zien krijgen zijn steeds gewoon blauw. Bij deze kleurslag vertoont iedere veer een iets donkerder veerrand, die als een optische zoming wordt beschreven in onze laatste Belgische standaard. De kleurslag gezoomd blauw komt mijns inziens niet in ons land voor bij dit ras. De gekende Duitse fokker van gezoomd blauwe Antwerpse baardkrielen, Dhr. Baumeister, bezit momenteel gezoomd blauwe Watermaalse, die

bloed van zijn Antwerpse baardjes in hun aderen hebben stromen. De kleurslag parelgrijs is erg zeldzaam bij de Watermaalse baardkriel.

De kwartel-varianten zijn talrijk aanwezig bij dit ras. Eigenlijk bezit de Watermaalse baard wellicht het grootste aantal varianten bij de kleurslag kwartel. We zien er o.a. kwartel, blauwkwartel, zilverkwartel, blauwzilverkwartel, witkwartel en witcitroenkwartel. De meest voorkomende kleurslag is nog steeds kwartel. Bij deze kleurslag kunnen we regelmatig mooi getekende hennen zien, vaak zijn het beter getekende dieren dan bij de andere baardkrielrassen. Er moet echter waakzaam gebleven worden dat de borstkleur niet te rood wordt. De kwartel hanen bevallen mij vaak wat minder. Hierbij is de verscheidenheid in kleur en type te groot. Belangrijkste Belgische exposanten van deze kleurslag zijn Noël De Rycke, Linda Guns, Freddy Michiels, Roger Deguelde etc. De laatste jaren zijn de blauwkwartels sterk verbeterd. Dit jaar en vorig jaar waren het vooral dieren van Linda Guns, Noël De Rycke en Freddy Michiels die qua type mochten gezien zijn. Bij deze kleurslag valt vaak de mooie borstkleur op in contrast met een mooie blauwe kleur. De tekening is bij de hennen vaak iets minder scherp dan bij kwartel, maar dit zal vermoedelijk te wijten zijn aan een inwerking van het blauw op het goud. De zilverkwartel en blauwzilverkwartel dieren zijn niet steeds de beste van type, maar af en toe kunnen we een mooi exemplaar in de kooi aanschouwen. De voornaamste exposant van laatstgenoemde kleurslagen is Freddy Michiels. De zeldzame kleurslagen witkwartel en witcitroenkwartel zijn in ons land enkel erkend bij dit ras. De voornaamste fokker en exposant is Jean Pierre Muys. Deze geshowde diertjes vertonen vaak de typische raseigenschappen.

Deze bevindingen in het kort zijn voornamelijk gebaseerd op bezoeken aan de shows te Affligem, Brugge, Diksmuide, Olen en Waver. Dat er naast deze voornoemde fokkers nog heel wat

fokkers bezig zijn met dit ras kan ik alleen maar toejuichen. Onder deze mensen bevinden zich zeker nog een aantal erg goede fokkers van dit ras. Deze fokkers kon ik jammer genoeg niet vermelden in mijn artikel daar die ofwel niet exposeren en ik zodoende hun dieren niet ken ofwel andere tentoonstellingen verkiezen boven deze die ik elk jaar probeer te bezoeken.

Watermaalse baardjes in het buitenland

Dit ras is in het buitenland nooit zo populair geweest als onze nationale trots de Antwerpse baardkriel, toch lijkt de belangstelling voor dit ras in meerdere landen stilaan te groeien. Vermoedelijk komt dit ras voor in de meeste Europese landen. De grootste belangstelling is wellicht te vinden in Nederland en Duitsland. In Nederland is er vele jaren een speciaalclub geweest voor dit ras, later is deze club gefusioneerd met de ZOBK. Op de grootste Nederlandse shows was en is er telkens een behoorlijk aantal Watermaalse baardkrielen te zien. De Nederlandse keurmeester Aad Rijs liet tijdens het voorbijetoontstellingsseizoen te Waver een keuring zien die nauw aansluit bij mijn voorstelling van hoe een Watermaalse baardkriel er moet uitzien. De twee mooiste typedieren werden toen ook bekroond met een 50 op 50 voor type. Het betrof een witte hen van Noël De Rycke en een witkwartel hen van Jean Pierre Muys. Volgens die Nederlandse keurmeester is men

in Nederland streng omtrent de raseigenschappen kuif en kam. De kuif wordt daar terecht een stuk kleiner verlangd dan wat we vaak op onze Belgische shows te zien krijgen.

In Duitsland is dit mooie ras ook ondergebracht in een speciaalclub. De laatste clubshow telde 89 dieren. Volker Meier, een van de bestuursleden, schreef er het volgende over: "De meeste dieren waren te vinden in de kleurslag zwart, waarbij er zeer goede dieren zaten. Bij de witte en koekoekkleurige waren er verschillende fokrichtingen waar te nemen. Bij deze kleurslagen is er nog werk aan de winkel. De patrijkskleurige en duizendkleurige waren middelmatig qua kwaliteit. Beide kleurslagen zijn dan ook zeldzaam. De kwartelkleurige en zilverkwartelkleurige dieren waren zoals altijd erg goed. Hierbij moet er wel gelet worden op de grootte van de dieren. De beste dieren waren te vinden bij de blauwkwartels. De drie meest bekroonde dieren van de show waren een zwarte hen, een

Dit hennetje van Noël De Rycke toont aan hoe hoog de kwaliteit momenteel bij de kleurslag wit is.

Bij de zeldzame kleurslag witcitroenkwartel komen regelmatig dieren met een goed type voor, deze haan van Jean Pierre Muys laat dit zien.

Dit witcitroenkwartel hennetje van Jean Pierre Muys toont aan dat oude Watermaalse baardkrielen er toch nog klein, slank en sierlijk kunnen uitzien.

blauwkwartel hen en een kwartel haan." Op de Europashow te Leipzig ging Dhr. Meier met de eerste prijs bij de Watermaalse baardjes lopen. Zijn zilverkwartelkleurige hen vertoonde een mooi type. Volgens een aanwezige Belgische keurmeester kon haar kleur en tekening iets beter. Persoonlijk zou ik al erg gelukkig zijn mochten we dergelijke dieren in de Belgische tentoonstellingskooien kunnen krijgen in deze zeldzame en erg moeilijke kleurslag. Ik zag reeds meerdere foto's met mooie kwartelkleurige, Duitse Watermaalse baardjes, maar voor de Belgische fokkerij zijn deze dieren jammer genoeg vaak niet bruikbaar door het grote verschil tussen de Belgische en Duitse kwartelkleur. In Frankrijk en Groot-Brittannië zijn er ook meerdere fokkers van dit ras, maar ook hier is er een grotere belangstelling voor de Antwerpse baardkriel.

Als we even buiten Europa kijken merken we een zekere belangstelling voor de Watermaalse baardkrielen in de Verenigde Staten en

Deze witkwartel hen van Jean Pierre Muys laat ons zien hoe sierlijk een Watermaals baardje kan zijn. Let vooral op haar typisch kopje met een kleine kuif en mooie, driedelige baard.

Jean Pierre Muys wist enkele jaren terug deze erg mooie witkwartel haan te fokken. Verschillende liefhebbers en keurmeesters vinden deze haan dan ook een voorbeeld voor het ras.

in Australië. In Australië werden de eerste Watermaalse baarden geshowd in 1992. Deze ontstonden voornamelijk uit kruisingen tussen Antwerpse baarden, vaak met meerdere kamdoornen, en andere rassen. Deze dieren hebben vermoedelijk genetisch erg weinig gemeen met onze Watermaalse baardjes. Enkele jaren terug is men ook in Amerika begonnen met het creëren van een eigen Watermaalse baard. Steunend op de bevindingen van de Australische speciaalclub voor Belgische baardkrielen zijn ook zij begonnen met kruisingen tussen Antwerpse baarden en andere rassen zoals o.a. Zijdehoenders en Nederlandse baardkuifkrielen. Een veel gemakkelijker weg zou het importeren van Europese dieren geweest zijn, maar voor Australië was dit reeds uitgesloten door het reeds jarenlange verbod op invoer van pluimvee. In Amerika is een dergelijke invoer wel mogelijk, maar daar zijn zoveel kosten aan verbonden dat de fokkers het besluit hebben genomen om dit ras zelf te creëren. Elk jaar worden daar nu honderden prototypes gekweekt, zoals ze hun kruisingsproducten zelf noemen.

Verzorging en fokken

Watermaalse baardkrielen stellen niet zoveel eisen omtrent hun verzorging. Ze kunnen zowel in een beperkte ruimte als in een grotere plaats gehouden worden. Daar het krielen zijn met een kuifje is het misschien aan te raden om ze in een overdekte ruimte te houden, alhoewel ze best tegen een regenbuitje kunnen. Ze zijn natuurlijk op hun mooist in een ren met gras. Om hun baarden niet

Bij de kwartel-kleurigen komen regelmatig mooi getypeerde dieren voor. Deze kwartel hen van Noël De Rycke is daar een mooi voorbeeld van.

te laten beschadigen tijdens het drinken is het raadzaam om drinkpotten met een smalle goot te voorzien. Voor de voederbakken kan men best denken aan voerloten die niet zijn onderverdeeld door metalen draadjes, omdat dit nadelig is voor gebaarde hoenders. Vuile, natte baarden geven al eens aanleiding tot verpenikken en dit willen we toch echt wel vermijden. Net zoals bij andere kuifhoenders is het raadzaam om af en toe eens de kuiven te controleren op het al dan niet aanwezig zijn van luizen. Dit ongedierte zit ook graag in de halsveren bij oudere dieren en vooral ook rond de cloaca.

Watermaalse baardkrielen zijn de beste leggers onder de verschillende baardkrielrassen. De bijna witschalige eieren zijn tamelijk groot in verhouding tot het dier. De hennen gaan tot broeden over en als kloek verzorgen ze hun kuikens goed. Aangezien de Watermaalse baardkrielen niet zo groot zijn kunnen zij slechts 6 à 7 eitjes met mogelijk succes uitbroeden.

Jozef Sleenckx wist destijds hun karakter neer te schrijven met de volgende prachtige woorden: "De Watermaalse baard is een opvallend rustige en toch levendige kriel die de ganse dag drukdoende is zijn kostje te vergaren. Indien eraan gewend, is hij erg vrijheidslievend doch zijn ijverig gescharrel veroorzaakt wel eens wat schade aan plantsoenen. De haantjes zijn flinke kraaiers, zeer attent voor hun hennetjes, altijd in de weer om hen de beste hapjes aan te bieden. Aanhangelijk als ze zijn, hechten de Watermaaltjes zich zeer snel aan hun verzorger en ze worden dan ook in geen tijd handtam."

Slot

Ik ben er mij van bewust in dit artikel lang niet volledig geweest te zijn, maar het leek mij wel eens interessant om dit prachtige ras eens in de schijnwerpers te plaatsen en om een beeld te geven van hoe het momenteel met dit ras gaat. Wellicht voelen een aantal fokkers zich aangetrokken om dit parmantige ras dat toch wel veel rasadel weet uit te stralen te gaan fokken.